

PODZIĘKOWANIE DLA PROFESOR JANINY JÓŹWIAK

Odeszła od nas Profesor Janina Józwiak, uczona o nieprzeciętnej wiedzy i inteligencji, o ogromnych zasługach dla rozwoju nauki w Polsce, w wymiarze teoretycznym, organizacyjnym i edukacyjnym. Człowiek o niespotykanej charyzmie i wyjątkowej zdolności przyciągania do siebie ludzi – jak magnes. Śmierć każdego człowieka napawa smutkiem i cierpieniem, jest szczególnie trudna dla najbliższych. Z pewnością nie zasługuję na takie określenie, ale Profesor Janina Józwiak była dla mnie kimś wyjątkowym, dlatego pozwól Ninko, że Ci za wszystko podziękuję.

Przede wszystkim dziękuję za to, że byłaś, że dane mi było spotkać Cię na mojej drodze. Niewątpliwie jedną z zasług projektów realizowanych w ramach tzw. Centralnego Programu Badań Podstawowych była integracja środowiska naukowego demografów. Spotkałam Cię w połowie lat 1980tych podczas jednej z moich pierwszych konferencji w Jadwisinie i miałam to szczęście, że i Ty w niej uczestniczyłaś. Nieważne, że ja byłam przestraszona asystentką, a Ty uznanym już wówczas autorytetem, po prostu wyciągnęłaś rękę i zaprosiłaś do wspólnego stołu. Twój charakter doskonale oddaje obraz, który utkwiał mi w pamięci, gdy jako Rektor SGH przyjmując w swoim gabinecie Komitet Redakcyjny *Studiów Demograficznych*, pomogłaś zdjąć płaszcz i ustąpiłaś swój fotel niedomagającej wówczas Pani Basi, sekretarz redakcji. Twoja naturalna otwartość i szacunek dla ludzi, ‘małych i dużych’, bez względu na ich pozycję i zajmowane stanowisko powodowały, że znajomość z Tobą każdy poczytywał sobie za zaszczyt.

Dziękuję za Twoje wskazówki na mojej drodze rozwoju naukowego. Z Twoich prac czerpałam inspiracje i wzór, dziękuję za życzliwe sugestie i konstruktywne recenzje mojego doktoratu i dorobku naukowego. Twoja monografia „*Matematyczne modele ludności*” oraz wnikliwe uwagi zawarte w artykule „*Ocena dokładności predykcji demograficznych*” zaprowadziły mnie do ujęć demometrycznych i estymacji pośredniej. A ocena jakości źródeł skłoniła do refleksji i poszukiwania prawdy w wynikach spisu ludności. To Ty po dyskusji w trakcie przygotowań do kongresu, sformułowałaś tytuł mojego wystąpienia i artykułu „*Spis ludności i prawda*” syntetycznie ujmując nurtujące mnie dylematy.

Ślady obcowania z Tobą i Twojej szkoły zaangażowania społecznego odnajduję także w moich dzisiejszych obowiązkach. Przedmiotem Twoich zainteresowań były także zagadnienia organizacji i rozwoju nauki w Polsce i na świecie. Zawsze

przywiązywałaś wielką wagę do problemów edukacji akademickiej i zarządzania badaniami naukowymi. W trudnych czasach przemian systemowych i społecznych, w dobie powszechnego zubożenia i egocentryzmu z pasją podejmowałaś wyzwania reorganizacji polskiej nauki i systemu edukacji wyższej. Jako rektor Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie w latach 1993–1999 podjęłaś się przeprowadzenia zasadniczych reform tej uczelni. Byłaś także wiceprzewodniczącą Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich w latach 1997–1999. Dla uświadomienia ogromu zaangażowania i aktywności Profesor Janiny Józwiak warto wymienić choć kilka instytucji i organizacji naukowych, polskich i międzynarodowych, do których należała, i w których pełniła wiele odpowiedzialnych funkcji. Była, między innymi, członkiem Rady Narodowego Centrum Nauki i Przewodniczącą Komisji Nauk Humanistycznych, Społecznych i o Sztuce Rady NCN, wiceprzewodniczącą Komitetu Polityki Naukowej i Naukowo Technicznej Rady Nauki, przewodniczącą Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, prezesem Polskiego Forum Akademicko-Gospodarczego, prezesem Stowarzyszenia Edukacji Menedżerskiej FORUM, przewodniczącą Kapituły Nagrody Gospodarczej Prezydenta RP, członkiem zarządu CRE-Association of European Universities. Nino, dziękuję za Twoje zaangażowanie w prace dla rozwoju i organizacji nauki w Polsce.

Nieocenione są zasługi Profesor Janiny Józwiak dla polskiego środowiska akademickiego. Była wybitnym naukowcem, wielkim autorytetem naukowym i moralnym. Jako członek tego środowiska żegnaj Ją z głębokim smutkiem i żalem. Żegnaj też dobrego Przyjaciela, człowieka skromnego i dobrego, pełnego szacunku dla innych ludzi. Dziękuję za to, że chętnie przyjeżdżałaś do Poznania, do Rydzyny, Puszczykowa czy Zielonki, by brać udział w konferencjach demograficznych. Dziękuję też za niezapomniany wieczór w Brukseli. Bez względu na inne zobowiązania i pełnione szczytne funkcje, uczyłaś skromności i pokory, zawsze znalazłaś czas, by być z nami. Dziękuję, że byłaś z nami i na Kongresie Statystyki Polskiej z okazji 100-lecia Polskiego Towarzystwa Statystycznego w kwietniu 2012 r. i podczas obrad *Latającej Szkoły Demografii* w czerwcu 2015 r., choć wówczas choroba sprawiała Ci już coraz większy ból. Interesowałaś się wszystkim i z pasją dyskutowałaś o problemach ludnościowych w Polsce i w Europie, ale też o potrzebie zmian w systemie edukacji wyższej. Emanowałaś wrażliwością na problemy społeczne, wobec których nie potrafiłaś być obojętna i bierna, zawsze widziałaś drugiego człowieka, ale słyszałaś także śpiew słowików. Nie zapomnę żadnego z tych spotkań, bardzo za nie dziękuję, zachowam w pamięci wszystkie wspólne chwile.

Dr hab. Elżbieta Gołata, prof. nadzw. UEP
Prorektor ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą
Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu